

מ"ת 28900/02/15 - מדינת ישראל נגד ס א

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 28900-02-15 מדינת ישראל נ' א (עציר)

בפני	כב' הנשיאה שולמית דותן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	ס א (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו, על רקע כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה ואיומים כלפי בת זוגתו.

מעובדות כתב האישום עולה, כי במהלך התקופה הרלבנטית היו הנאשם והמתלוננת בני זוג וניהלו מערכת יחסים במהלכה התגורר הנאשם לסירוגין בבית המתלוננת ב... ובבית אמו ב.... לשניים ילד משותף ..., ומזה כשנה וחצי שהנאשם מצוי בהליך גמילה מסמים ונוטל תחליף סם. למתלוננת שבעה ילדים נוספים מבעלה לשעבר.

על פי המתואר בכתב האישום, במהלך חודש דצמבר 2014 במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק בעת ששהו הנאשם והמתלוננת בבית אמו של הנאשם ..., תפס האחרון את המתלוננת, זרק אותה על המיטה, משך בשערה והיכה אותה באגרופים, תוך שהוא מאיים עליה: **"אני רצחתי שלושה אנשים, את תהיי הרביעית"** (אישום ראשון). בהזדמנות אחרת במהלך אותו חודש, נטל הנאשם את מכשיר הפלאפון שלו ודחף אותו בחוזקה לפניה של המתלוננת, בנוכחות בתה ..., לאחר שהמתלוננת הבחינה כי הוא שולח הודעות ממכשירו הנייד ואמרה לבתה **"אל תפריעי לו לדבר עם החברות שלו"**. בהמשך, בעומדם בתחנת אוטובוס התגלע בין השניים ויכוח נוסף, והנאשם קירב סיגריה שהחזיק בידו לפניה של המתלוננת. המתלוננת החלה לבכות ומשהגיע האוטובוס לתחנה תפס הנאשם בידה וגרר אותה לתוך האוטובוס, באומרו לה כי היא חולת נפש (אישום שני). כחודש עובר לאירועים הנ"ל, בבית אמו של הנאשם ב..., הרים הנאשם צנצנת זכוכית ושבר אותה, זאת בתגובה לשאלת המתלוננת עם מי הוא משוחח בפלאפון. המתלוננת רצה לאחד החדרים כאשר אמו של הנאשם חוצצת בינה לבין הנאשם, ובתגובה הרים הנאשם שולחן לעברן באומרו: **"אני ארצח את שתיכן. היום יהיה פה רצח"** (אישום שלישי). ביום 10/02/14 בשעה 08:30 לערך, לאחר שהנאשם נעצר בעקבות תלונתה של המתלוננת על האירועים הנ"ל, ובעודו ממתין בתחנת המשטרה אמר הנאשם בנוכחות השוטר התורן: **"אני יכול להבין גברים שרוצחים את הנשים שלהם"**, **"הייתי צריך להרוג אותה"**, **"הייתי צריך לשסף לה את הגרון"**, **"תאמין לי הייתי הורג אותה ויושב על זה בכיף כי אני יודע שעשיתי משהו אבל היא סתם שקרנית"**

ולא עשיתי שום דבר ואני סתם יושב" (אישום רביעי).

המאשימה טוענת, כי קיימות בידה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו, הכוללות את הודעות הנאשם והמתלוננת במשטרה, מסרונים מאיימים ששלח הנאשם למתלוננת במהלך התקופה הרלבנטית במכשיר הפלאפון שלו ודו"ח פעולה של השוטר אייל אוחיון (בנוגע לאיומים נשוא האישום הרביעי ששמע מפי הנאשם). כן טענה כי קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית בנוגע לנאשם מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996, המתעצמת נוכח חומרת המעשים וטיב האיומים המיוחסים לו, שעיקרם איום **על חייה** של המתלוננת, אותם לא היסס הנאשם להשמיע אפילו באוזניו של שוטר ובתוך דלת אמותיה של תחנת משטרה.

מנגד טען ב"כ המשיב לחולשתן של הראיות הלכאוריות הקיימות להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו, במידה כזו המכרסמת כליל בגרסתה של המתלוננת ומצדיקה לטענתו הרחקתו של המשיב לבית אמו בבאר שבע ללא תנאים מגבילים של מעצר, לפחות עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינו. בענין זה טען ב"כ המשיב, כי כתב האישום מושתת בעיקרו על עדותה היחידה של המתלוננת, שהינה עדות תמוהה המעוררת קשיים רבים, שכן המדובר בגרסה כבושה הנוגעת לאירועים "ישנים" שאירעו כחודשיים טרם הגשת התלונה, ואשר הוגשה רק בשל אמירתו של הנאשם למתלוננת כי יפנה לרשויות הרווחה לגבי אופן טיפולה בילדם המשותף. עוד טען ב"כ המשיב, כי ממסרונים ששיגרה המתלוננת לנאשם, אותם חשף הנאשם בפני החוקר במהלך חקירתו, עולה שהמתלוננת היא דווקא זו שנוהגת לאיים על הנאשם ולהקניטו, על רקע קנאה כפייתית שפיתחה כלפיו ועל רקע בעיות נפשיות מהן היא סובלת (בגין היא אף מטופלת בתרופות פסיכיאטריות), והא ראה שבגין איומיה אלו נחקרה המתלוננת באזהרה במשטרה ביום 10/02/15. קנאה זו, מטעים ב"כ המשיב, היא העומדת גם ברקע החיכוכים המתוארים בכתב האישום, חיכוכים אשר המתלוננת "ניפחה" אותם מעבר לכל פרופורציה תוך שהיא בודה מליבה גם איומים על חייה.

לטענת ב"כ המשיב, האיומים המפורטים בשלושת האישומים הראשונים של כתב האישום - מעולם לא הושמעו על ידי הנאשם. האיומים נשוא האישום הרביעי, לעומת זאת, הושמעו על ידו והנאשם הודה בהם כבר במסגרת הודעתו במשטרה, אך הם נבעו לדבריו מהמצב הפיסי והנפשי הירוד בו היה נתון לאחר שהמתין בתחנת המשטרה כעשר שעות ברציפות ללא שקיבל תחליף הסם שלו, והיה נתון באפיסת כוחות. כן הכחיש הנאשם בחקירתו כי קירב סיגריה לפניה של המתלוננת, כי שבר בפניה צנצנת זכוכית והרים לעברה שולחן. לגבי האירוע המתואר בתחנת האוטובוס - הסביר הנאשם בהודעתו, כי המתלוננת היתה שרויה אותה עת באחד מהתקפי החרדה הרבים בהם היא לוקה כשהיא עצבנית, אשר גורם לה להיות מאובנת ולא לזוז. בעטיו של התקף זה, טען הנאשם, הם החמיצו בעומדם בתחנת האוטובוס שני אוטובוסים, וכשהגיע האוטובוס השלישי הוא פשוט גרר את המתלוננת פנימה כדי שלא יחמיצו גם אותו.

יצוין, כי כנגד הנאשם כתב אישום נוסף תלוי ועומד בגין עבירה של איומים ותקיפה כנגד המתלוננת שהוגש נגדו במאי 2014 בעקבות תלונה שהגישה האחרונה נגדו חודש קודם לכן, וכי עברו הפלילי כולל חמש הרשעות בעבירות של החזקה וסחר בסם ובעבירות רכוש שונות.

דין והכרעה

אכן, מידת הנכונות להורות על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר תלויה במידה רבה בעוצמתן של

הראיות לכאורה הקיימות נגדו, כמו גם בעוצמתה של עילת המעצר שקמה נגדו. עמד על כך כב'

השופט עמית בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל בקובעו:

"ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר... עם זאת, מקום בו עילת המעצר היא עוצמתית, והאינטרס שביסוד המעצר הוא כזה שכל נטילת סיכון לגביו תהיה בלתי סבירה, כך שאין למעשה חלופת מעצר מתאימה שתוכל להגשים את מטרות המעצר, לא יהא מנוס ממעצרו של הנאשם, על אף הבעייתיות במשקלן של הראיות לכאורה... הנה כי כן, שחרור לחלופת מעצר וטיב החלופה נגזרים לעיתים מעוצמת הראיות" (שם פסקאות 4-5 לפסה"ד מיום 01/08/11).

בחינת הראיות הקיימות כנגד המשיב בענייננו, ובכלל זה הודעתו והודעת המתלוננת במשטרה והמסרונים ההדדיים ששיגרו השניים זה לזה במהלך התקופה שקדמה להגשת התלונה - מעלה, כי ראיות אלו אכן אינן חפות מקשים, וכי בגרסת המתלוננת קיימות אי אלו שהן תמיהות (הנוגעות בעיקר למידת התלות והאובססיביות שפיתחה כלפי הנאשם) שיש בהן לכאורה כדי לפגום במהימנות גרסתה, ואף לעורר נגדה חשד סביר לביצוע עבירות של איומים כלפי הנאשם. כך עולה גם מדברי ב"כ המאשימה במהלך הדיון בצינה כי תשקול הגשת כתב אישום נגד המתלוננת בגין עבירה של איומים (ע' 5 ש' 16-17). זאת ועוד: בחקירתו טען הנאשם, כי כחצי שנה טרם האירועים דן הוא גילה, לאחר ש"חיסט" במכשיר הפלאפון של המתלוננת, כי היא שילמה סך של 3000 ₪ לאדם בשם "רפאל" שעבד עמה בעבר באבטחה, כדי שירביץ לאדם בשמו לא נקבה במסרון, אך ברור היה לו כי דובר בו. גם על כך נחקרה המתלוננת במשטרה באזהרה, אך הכחישה הדברים, ומשהתבקשה להציג מסרונים במכשירה הנייד, טענה כי **פירמטה** את המכשיר ביום 01/02/15, קרי- כשבוע טרם הגשת התלונה. במזכר שנערך ע"י החוקרת מעיין זקן ביום הגשת התלונה ציינה האחרונה: **"היום לי יכ הגיעה כדי להתלונן על בן זוגה... במהלך גביית העדות היא היתה מבולבלת מאוד, דיברה על הודעות שנשלחו לה אך היא לא שמרה אותן, קפצה מאירוע לאירוע והיה לי קשה למקד אותה למה שקרה באותו זמן"** (מזכר מיום 08/02/15).

מן האמור עולה, כי אכן קיימת **חולשה מסוימת** של הראיות הלכאוריות הקיימות כנגד המשיב בנוגע לחלק מהאירועים המתוארים בכתב האישום, וכי חומר הראיות מעלה תמונה של מערכת זוגית מורכבת ובעייתית בין הנאשם לבין המתלוננת, המאופיינת בהקנטות ובאיומים הדדיים ומעלה שאלה בדבר מידת האובססיביות של המתלוננת כלפי הנאשם (העולה גם מהעובדה כי באפריל 2014 הוציאה המתלוננת צו הרחקה כנגד הנאשם בטענה של איומים ותקיפה, אך היא עצמה הגיעה לבית אמו של הנאשם בבאר שבע במהלך תקופת ההרחקה).

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה, כי הנאשם **הודה בפה מלא** בהשמעת האיומים נשוא האישום הרביעי באוזניו של השופט אייל אוהיון בתחנת המשטרה, שעניינם איומים על חייה של המתלוננת. המדובר באיומים קשים ומצמיחים, שיש בהם לא רק כדי ליצור תשתית ראייתית כנגד הנאשם אלא כדי ללמד על מידת מסוכנותו. הסברו של הנאשם כי לא

התכוון לאשר אמר, וכי הדברים נפלטו מפיו בהיותו עייף ועצבני- איננו מסבר את האוזן ואין בו כדי להפיג מסוכנותו , חרף דברי החרטה לכאורה שנלוו לו, זאת בעיקר על רקע הודעה שמסר השוטר רס"ר אייל אוחיון בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם בעת השמעת האיומים הנ"ל באוזניו, בגדרה ציין התרשמותו כי הנאשם דיבר " מתוך תחושת הבנה כלשהי כאילו הגיע למסקנה כלשהי והוא מאמין במה שהוא אומר ולכן הרגשתי מחויב לדווח על זה... הוא היה נראה לי צלול ודיבר לענין ובהוון רגיל ולא נראה תחת השפעה. אני מכיר מעבודתי אנשים שנמצאים תחת השפעה " (ע' 1 ש' 10-14 להודעתו מיום 10/02/15). גם החוקר שחקר את הנאשם לאחר מכן, רס"ר מנשה קצר , ציין במזכר שערך "התרשמתי כי הוא [הנאשם] מדבר לענין וצלול בדעתו ולא היה נראה כי מדבר בצורה מבולבלת או תחת השפעת סם או אלכוהול. היה פיקח [צ"ל: פיכח] ודיבר לענין" (מזכר מיום 10/02/15).

הסברו של הנאשם : "לא ישנתי , לא קיבלתי אדולן. הייתי עייף והייתי בקרייז... " אמרתי את זה מתוך עצבים וייאוש ולא ישנתי ולא היו לי סיגריות " (ע' 2 ש' 6-12 להודעתו השניה מיום 11/02/15) גם אינו עולה בקנה אחד עם הדברים שאמר הוא עצמו בהמשך הודעתו, בתגובה לשאלה האם אים אי פעם על המתלוננת ברצח : "אני עבריין לשעבר ...אני לא מטומטם להגיד דברים כאלו" (ע' 3 ש' 45) , ובהודעתו הראשונה: "לא אמרתי דבר כזה. גם לא מתוך עצבים. אני הייתי בבית סוהר על סחר בסמים. אני לא יגיד דברים כאלו שיכניסו אותי לכלא" (ע' 3 ש' 43 להודעה מיום 10/02/15) .

מכל מקום, גם אם נניח, שהדברים נאמרו ע"י הנאשם מתוך תחושת כעס ותסכול ובשל העייפות הרבה בה היה שרוי - ברי כי אין בכך כדי להפיג מסוכנותו , שהרי פירוש הדבר, למעשה, שברגעי כעס תסכול או עייפות נוספים אליהם ייקלע הנאשם בעתיד, הוא עלול לחזור על איומיו אלו. ודוק: אם בפני שוטר ובין כותליה של תחנת משטרה, לא הצליח הנאשם לכבוש זעמו ולהימנע מהשמעת איומים כה מצמייתים כלפי המתלוננת - מה ימנע ממנו להשמיעם שוב באוזניה של המתלוננת מפניה אין לו כל מורא ופחד !?

הנה כי כן: חומרת הדברים הנובעת הן מתוכנם של האיומים והן מהעובדה שהושמעו באוזניו של שוטר - אינה מאפשרת, לטעמי, שחרורו של הנאשם ללא קבלת תסקיר מעצר , לא כל שכן ללא תנאים מגבילים של מעצר בית. יש לציין, כי ממזכר שנערך ביום 10/02/15 עולה, כי עם מעצרו של הנאשם זומנה אמו להגיע לתחנת המשטרה בבאר שבע על מנת למסור עדותה בנוגע לאירועים נשוא האישום השלישי שאירעו על פי הנטען בנוכחותה, אך היא סירבה להתייצב בטענה שהיא "חולה מאוד, סובלת מסוכרת ולא מעוניינת להעיד נגד הבן שלה", והדברים מעוררים שאלה בדבר מידת התאמתה של האם לשמש כמפקחת על הנאשם במסגרת שחרורו ללא תנאים מגבילים של מעצר בית, שאלה אשר מן הראוי כי תיבחן ע"י שירות המבחן שבידו הכלים המקצועיים לכך, במסגרת תסקיר מעצר.

לאור האמור, אני מורה על הגשת תסקיר מעצר אודות המשיב, וקובעת לדין ביום 3.3.15 בשעה 12:00.

שירות המבחן יגיש תסקיר כאמור.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לשירות המבחן, ותזמין את המשיב באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ה, 18 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.

